Vader Karel in den trein naar de stad. Hij vloog de zeven pond door en de acht, was de negen genaderd, toen Jeannet op een mooien Augustusmiddag met den dertien-en-een-half-pondschen Johnnie in haar armen op bezoek kwam, of eigenlijk onvoorzien de stelling nam, daar Anna te boodschappen was en de werkvrouw niet ingelicht. Pim, drie maanden oud, lag op zijn rug, kloof op zijn duim, en keek aandachtig naar een bloem in het behang. Johnnie, vanaf zijn moeders arm, zwaaide gedachteloos met een rammelaar.

„O," zei Jeannet genadig, „hij is wel wat gegroeid hè? Hij is heusch wat vooruitgegaan. Hij is niet meer zoo vreeselijk min. Speelt hij ook al met een rammelaar? Nee? Toe, je moet hem niet op zijn duin laten zuigen. Dat worden later nagelbijters."

„Ik vind duimzuigen zoo vreeslijk leuk," zei Mia.

„Vin-je? Ik vind het zoo bête. Hoe vin-je Johnnie? Flink hè? Toe, mag hij even bij Pim in de wieg? Dan kun je 't verschil eens zien."

Mia, aldoor denkend wat ze zou kunnen zeggen om Jeannet te troeven, sloeg het dek weg en Jeannet legde Johnnie en den rammelaar naast Pim. Jeannet in haar weldoorvoede rondheid taxeerde verrukt het onderscheid, Mia, klein kindvrouwtje, beet op haar onderlip om niet te huilen. 't Was al te barbaarsch. En Johnnie maar een week ouder.

„Wat een verschil hè? Ik dacht niet, dat het nog zoo'n verschil zou zijn," zeide Jeannet de Kiesche.

Mia keek maar. Haar jongen, haar lieve, kleine, zoete jongen, wat een prulletje leek hij. Zou hij niet gezond zijn? Dokter zei toch van wel. Maar toch ging er meer van Pim uit. „'t Is net de „Study in black and white", merkte Jeannet op. En toen gebeurde het, dat Pim, na een langen, onderzoekenden blik op Johnnie's kin geworpen te hebben, zijn linkerhand uitstak met een greep naar den rammelaar. Johnnie's lichte oogen keken niet begrijpend naar Pim. Maar de „Study in black", onvervaard, stak weer zijn linkerhand, die nog niet doelvast was, uit, en trof Johnnie vol tegen den neus. Een vervaarlijk gebrul van Johnnie was het eenige antwoord, en terwijl Jeannet hem gauw uit de wieg nam, zei ze verontwaardigd:

Mr. P. J. F. VAN VOORST VADER,
oud-kantonrechter te Amersfoort, die aldaar op 73-jarigen leeftijd overleed.

„Daar kun je nog wat mee beleven."

„Zoo zie je, dat in dikte niet alles zit," zei Mia. 't Was wel niet erg troeverig, maar 't kon er mee door.

Eind September werden Dennehoek en Zonneheuvel weer gesloten. De Van Duins gingen naar Den Haag, de Borgers naar Amsterdam. In den trein zei Mia verlucht: „Als het er niet zoo vreeselijk heerlijk was, kwam ik er nooit weer. Jeannet is geen mensch om mee om te gaan."

En Jeannet zei tegen haar man: „Ik ben toch benieuwd of er uit dat mormel van Borger nog wat ordentelijks groeit." Na Pim's prestatie op 't gebied van bokskunst was de verhouding wat gespannen gebleven.

't Volgend jaar begin April werden de huisjes weer betrokken. Pim's vlugge zwarte oogen volgden goedkeurend van onder de kap van zijn wagen uit, het vliegen van de vogels, het waaien van een enkel verdwaald groen blaadje, het vroolijke gezicht van zijn Moeder. En toen hij Johnnie in 't oog kreeg, die in den voortuin in het gras — 't was een bijzonder zachte Aprildag — al in een box zat, stak hij nadenkend zijn onderlip uit, fronste zijn zwarte wenkbrauwen en zei toen kernachtig: „tei — tà."

Johnnie, die net 'n plukje gras had uitgetrokken, keek strak naar Pim, maar gaf geen toenadering, en daar dit jongmensch eenige krachtige pogingen aanwendde om uit zijn wagen te vallen onder een uitnoodigend strekken van armen en beenen begon Johnnie verschrikt te huilen. Jeannet kwam uit het huisje loopen. „Wat is er dan mijn schat?"

„Hij schijnt van Pim te schrikken. Die is ook zoo woest."

S. MENDES DE VIGO,
de nieuwe Spaansche gezant bij ons Hof, die reeds in de residentie is gearriveerd.

bekende Mia. — „Als ik jou was zette ik hem ook in een box. Zoo'n groote jongen in een wagen. Wat lijkt het wel?"

„Ik houd niet van boxes," zei Mia. — „Jij sjouwt zeker den heelen dag met dien grooten jongen rond."

„Er is nu heelemaal geen verschil meer tusschen Johnnie en Pim," zei Mia triomfeerend.

„Hm. Johnnie lijkt veel ouder."

„Hij lijkt niet ouder."

Jeannet haalde haar schouders op, en Mia zei tegen haar jongen: „Je bent mijn heerlijke zwarte oetepoet. Mijn verstandige dot, mijn donker prinsje." Waarop het prinsje nadenkend zijn duim in zijn mond schoof en met het hoofd op zij, lang en genoeglijk kirde.

„Zuigt hij nu nòg op zijn duim?" vroeg Jeannet in haar huisdeur staande.

„Dat zie je."

„Maar vin je 't nu zelf ook geen bête gezicht?"

„Nee, die open mond van jouw jongen vin'k bête."

Daarmee begonnen weer de eerste schermutselingen, die ondanks de verzoenende woorden van Vader Hans, en Vader Karel voortduurden tot einde September. Toen zuchtte Hans Borger: „Cara Mia, zoo is 't geen genoeglijk buitenleven meer. Ik ben blij, dat ik weer naar de stad ga."

„Ik ook." — „Kún je dat kibbelen met Jeannet niet laten?"

„Als zij op onzen jongen afgeeft."

„Dan zeg je niets terug."

„Ja jij. Ik kan me niet stil houden."

„Nu, ik hoop maar, dat jullie het volgend jaar wijzer bent."

Maar ze werden niet wijzer. Zelfs niet toen er in de pitrieten wieg al een t eede jongen prijkte, die ook in een melkkan kon. Jeannet kon het niet uitstaan, dat Johnnie Pim overal naliep. Haalde ze hem terug dan klonk zijn krijgsgeschreeuw door het heele huis. Pim had een groote overmacht op Johnnie, die trouw alles nadeed wat Pim verzon. Elk jaar zei Hans Borger: „Ik zal zien, dat ik het huisje goed kan verhuren." Maar elk jaar trokken ze toch weer naar Zonneheuvel. Dan beloofde Mia: „Ik zal me wel inhouden Hans." Maar na tien bedwongen dagen knalde toch weer 'n onweertje los boven Dennehoek en Zonneheuvel.

Het was op een mooien dag in Juni. Pim en Johnnie zaten achter in den tuin bij het rozebed. Een vlinder dartelde van bloem tot bloem, zette zich dan wiektrillend op een roode roos neer. Pim en Johnnie keken vol aandacht.

„Mooi hè?" zei Pim. — „Vader heeft een heeleboel vlinders," vertelde Johnnie. „Op spelden."

„Zitten ze op spelden?" vroeg Pim verbaasd. „Hoe kán dat nou?"

„Hij vangt ze," legde Johnnie uit, „met een net aan 'n stok. Zoo'n lange stok," en hij rekte zijn beide armpjes wijd uit. De vlinder kwam nog dichterbij. Dan met een klein, valsch kreetje stak Johnnie vlug zijn hand uit, drukte de vlinderwiekjes fijn in zijn greep. Even keek Pim verbaasd naar Johnnie, zijn wenkbrauwen wat vragend opgetrokken. Maar toen Johnnie triomfeerend zijn hand opende, waarin wat stof lag, zoog Pim zijn wangen in, buitelde boven op Johnnie, en patste hem waar hij hem raken kon. Op Johnnies geschreeuw kwam Jeannet aanloopen: „Wat beteekent dat hier?" snauwde ze, terwijl ze Pim van Johnnie aftrok. Johnnie, zijn bolle gezicht vertrokken in een malle huilgrijns, snikte: „Ik dee niks mammy. Hij sloeg me zoo maar." Jeannet schudde Pim kwaad heen en weer. Zijn armpjes deden pijn van het schudden, maar toen ze hem losliet, keerde hij zich met vijfjarige verachting naar Johnnie. „Vlegel," zei hij. Het was het eenige scheldwoord, dat Pim kende, hij had het van den tuinman gehoord.

J. VAN DAMME,
oud-directeur der Belgische Staatsspoorwegen, overleed dezer dagen te Breda.

's Avonds mat Jeannet Pim's wandaden en leelijke woorden uit tegen Karel, en ze eindigde: „'t Kan me niets schelen wat jij er van denkt. Maar ik geloof, dat Mia de hand er in had. En ik blijf hier niet langer. Die jongen van hiernaast zou Johnnie heelemaal bederven. Ik kan niet meer — ik voel me zoo vreeselijk nerveus. Ik ben òp gewoon."

Het slot was, dat Vader Karel benepen in den trein tegen Vader Hans zei: „Och, het beteekende niets natuurlijk — een kleine schermutseling, maar Jeannet trekt het zich nog al aan, ze wil persé hier vandaan." En strijkend langs zijn al grijzend kinbaardje: „Ik heb gister een huis gehuurd in de buurt van Blaricum."

Vader Hans zei toen maar niets van den dooden vlinder — hij stelde zich alleen glunderend voor, hoe hartelijk z'n Cara Mia hem wel omhelzen zou 's avonds. . . . .

HET VOLKSZANGSPEL „DE GOUDEN BRUILOFT VAN VADER EN MOEDER ZEGERS" TE ARNHEM.
Het Comité van de Vereeniging voor den R. K. Volkszang te Arnhem gaf op Donderdag 7 Februari j.l. voor een uitverkochte zaal een zeer goed geslaagde uitvoering (de 2de hier te lande) van bovengenoemd zangspel, waarvan wij het slot, Vader en Moeder Zegers omringd door familie en genoodigden, in beeld brengen. Dit zangspel, knap in elkaar gezet door den bekenden varenden-zanger den Heer G. H. Goossens uit Utrecht, bedoelt een propaganda te zijn voor het lied bij den arbeid, aan den huiselijken haard, en op feesten. De met 1, 2, 3, 4 en 5 gemerkten zijn bestuursleden.

Een week daarna stond een groote verhuiswagen voor Dennehoek, waarin alles geladen werd. Mia, met verdachte lachjes in haar oogen, haalde net Pimmy II uit de wieg, toen het rijtuig voorkwam, waarin Jeannet statig en zonder omkijken ging zitten. Pim stond met den neus tegen de serreruiten gedrukt. Daar ging Johnnie.

En Johnnie duwde zijn dik gezicht plat tegen 't rijtuigraampje. Daar stond Pim.

Toen, vastbesloten, gleed Pim naar buiten, tot voor het hekje. „Dàág," wuifde hij. „Dàág," wuifde Johnnie. En als op een afgesproken teeken, bulkte Johnnie op eens in het rijtuig, huilde Pim voor het hekje.

„Dág. Dág."

Toen reed het rijtuig den hoek om. Het laatste bedrijf van de „Study in Black and White" was afgespeeld.